

MORGAN RICE

KLENOT
PRO ŠLECHTU

TRŮN PRO SESTRY – KNIHA PÁTÁ

Trůn pro Sestry

Morgan Rice

Klenot Pro Šlechtu

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Klenot Pro Šlechtu / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Trůn pro Sestry)

Představitost Riceové skutečně nezná mezí. V sérii TRŮN PRO SESTRY, která slibuje, že bude stejně zábavná, jako ty předchozí, nám předkládá příběh dvou sester (Sophie a Kate), sirotek bojujících o přežití v krutém a nebezpečném světě sirotčince. Naprostý úspěch. Nemůžu se dočkat, až se mi do rukou dostane druhá a třetí kniha! Books and Movie Reviews (Roberto Mattos) Autorka bestsellerů číslo 1, Morgan Rice, přichází se zbrusu novou fantasy ságou. V knize KLENOT PRO ŠLECHTU (Trůn pro sestry – Kniha pátá) dostane sedmnáctiletá Sophia zprávu, že byl Sebastian, láska jejího života, uvězněn a má být popraven. Bude kvůli lásce riskovat úplně vše? Její sestra, patnáctiletá Kate, se snaží uniknout z moci čarodějnice – ta je ale možná příliš silná. Kate možná bude muset zaplatit cenu za dohodu, kterou uzavřela – a žít život, který žít nechce. Královna zuří, protože Lady d'Angelica zklamala a nesvedla jejího syna Sebastiana. Chystá se ji odsoudit k Olověné masce. Lady d'Angelica má ale vlastní plány a nenechá se jen tak odstranit. Cora s Emeline se konečně dostaly do Kamenova – a to, co tam najdou, je šokuje. Nejvíce šokující je ale příchod Sophiina a Katina bratra. Muže, který nadobro změní osudy všech. Jaké tajemství o jejich dlouho ztracených rodičích skrývá? KLENOT PRO ŠLECHTU (Trůn pro sestry – Kniha pátá) je pátou knihou nové ohromující fantasy série plné lásky, zlomených srdcí, tragédií, akce, dobrodružství, kouzel, mečů, čarodějnictví, draků, předurčení a napětí. Kniha, od které se neodtrhnete. Nabitá postavami, do kterých se zamilujete, pohybujících se ve světě, na který jen tak nezapomenete. Pátá kniha ze série vyjde již brzy. TRŮN PRO SESTRY je skvělé zahájení série, která obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělé fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství. Midwest Book Review (Diane Donovan)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	10
KAPITOLA DRUHÁ	14
KAPITOLA TŘETÍ	17
KAPITOLA ČTVRTÁ	21
KAPITOLA PÁTÁ	25
KAPITOLA ŠESTÁ	29
KAPITOLA SEDMÁ	32
Конец ознакомительного фрагмента.	33

KLENOT PRO ŠLECHTU

(TRŮN PRO SESTRY--KNIHA PÁTÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti...Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné...A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina & Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

INVAZNÍ KRONIKY

VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)

ŽALOZPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)

POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)

KORUNA PRO ZABIJÁKY (Kniha č. 7)

SPONA PRO DĚDICE (Kniha č.8)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)

TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)

RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)

REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)

VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)

HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)

VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)

VÍTEŽ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)

POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č. 2)

OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č. 4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č. 1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)

POKŘIK CTI (Kniha č. 4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)

NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)
DAR BITVY (Kniha č. 17)
TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)
ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)
VAMPIRE, FALLEN
PŘED ÚSVITEM (Kniha č. 1)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)
MILOVANÁ (Kniha č. 2)
ZRAZENÁ (Kniha č. 3)
PŘEDURČENA (Kniha č. 4)
ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č. 6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č. 7)
NALEZENÁ (Kniha č. 8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č. 9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č. 10)
PROKLETÁ (Kniha č. 11)
POSEDLÁ (Kniha č. 12)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento

ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořídte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVANÁCTÁ](#)

[KAPITOLA TŘINÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ČTRNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA PATNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA OSMNÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DEVATENÁCTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)

[KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA TŘICÁTÁ](#)

KAPITOLA PRVNÍ

Sophia zírala na mladého muže, který stál přímo před ní. I když věděla, že by ji měly napadat tisíce otázek, neznamenal to, že by pochybovala o tom, kdo ten mladík je. Dotek jeho mysli byl až příliš blízký tomu, jak ho cítila s Kate. I jeho rysy byly ve slunečním světle až příliš podobné.

Byl to její bratr. Nemohl to být nikdo jiný. V tom všem byl ale jeden problém...

„Jak?“ zeptala se Sophia. „Jak je možné, že jsi můj bratr. Nepamatuji... nepamatuji si, že bych měla bratra. Ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Jmenuji se Lucas,“ odpověděl. Pomalu sestoupil na molo, na kterém stála Sophia s Janem. Pohyboval se plavnými pohyby tanečníka. Jako by se vznášel ve vzduchu, a nešel po hrubých prknech, jako všichni ostatní. „A ty se jmenuješ Sophia.“

Sophia přikývla. Pak ho objala. Přišlo jí to naprosto přirozené, naprosto samozřejmé. Objala ho pevně, jako kdyby se bála, že když ho pustí, rozfouká ho vítr. Mladík se jí musel vyprostit z obětí, aby se mohl nadechnout.

„Tvé i Katino jméno jsem se dozvěděl teprve nedávno,“ řekl. Sophii překvapilo, když si všimla Sienne, jak se mu otírá o nohy. Teprve po chvíli se lesní kočka vrátila k ní. „Moji učitelé mi je prozradili, když jsem dospěl. Když jsem dostal vaši zprávu, vyrazil jsem hned, jak to bylo možné. Přátelé v Hedvábných krajích mi půjčili loď.“

Zdálo se, že má její bratr mocné přátele. Přesto to nebyla odpověď na nejzásadnější otázku.

„Jak je možné, že mám bratra?“ zeptala se. „Nepamatuji si na tebe. Neviděla jsem tě na žádném obraze v Monthys.“

„Já... oni... ukryli mě,“ pronesl Lucas. „Naši rodiče věděli, že je mír s královnou velice křehký a že by královna nesnesla, kdyby měli syna. Rozšířili pověst, že jsem zemřel.“ Sophia se lehce zachvěla. Ucítila Janovu ruku na paži. Bratrancův dotek ji trochu uklidnil.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „Dítě...“

Ty jsi těhotná? Sophia měla znovu úplně jiný pocit než s kýmkoli, kdo měl její nadání. Přesto to byl povědomý pocit. Příjemný pocit. Jako pocit domova.

Jsem, pomyslela si Sophia s úsměvem. „Ale měli bychom mluvit normálně.“

Nebyla si jistá, jestli Jan ví, že má její bratr stejnou moc, jako ona, tak se postarala, aby to zjistil. Případalo jí správné ho varovat a dát mu tak možnost chránit si myšlenky.

„A určitě bychom se toho měli dozvědět víc,“ pronesl Jan. V hlase mu zaznívala podezřívavost, kterou Sophia necítila. Možná to bylo kvůli myšlenkovému spojení. „Jak můžeme vědět, že jsi ten, za koho se vydáváš?“

„Ty jsi Jan Skyddar, syn Larse Skyddara?“ zeptal se Lucas. „Moji učitelé mi o tobě řekli úplně všechno. I když mě varovali, že tě nemám kontaktovat, dokud nebudu připraven. Tvrдили, že je to nebezpečné. Že mě nepřijmeš. Možná měli pravdu.“

„Je to můj bratr, Jane,“ pronesla Sophia. Vzala Lucase za ruku. „Cítím jeho moc a... no vždyť se na něj podívej.“

„Nikde o něm není ani zmínka,“ nedal se Jan. „Oli by se zmínil, kdyby měli Dansové syna. O tobě a Kate toho namluvil spoustu.“

„Aby bylo možné mě ukrýt, bylo nutné zametat stopy,“ řekl Lucas. „Předpokládám, že ostatním tvrdili, že jsem zemřel ještě jako nemluvně. Nedivím se, že mi nevěříš.“

Sophia se Janovi trochu divila, i když to dokázala pochopit. Chtěla, aby bylo vše v pořádku. Chtěla, aby jejího bratra všichni přijali.

„Zavedeme ho do hradu,“ pronesla Sophia. „Pokud o něm někdo něco ví, bude to strýc.“

Zdalo se, že s tím Jan souhlasí, a tak vyrazili skrz Ishjemme zpátky do hradu. Procházeli mezi dřevěnými domy a stromy, které rostly mezi nimi. Sophii připadala Lucasova přítomnost správná, jako kdyby se do jejího života vrátil někdo, o kom ani nevěděla, že jí chybí.

„Kolik ti je let?“ zeptala se Sophia.

„Šestnáct,“ odpověděl. To znamenalo, že byl mladší než ona, ale starší než Kate. Nebyl to nejstarší potomek, ale nejstarší syn ano. Sophia chápala, jak nebezpečné to mohlo připadat královně vdově. Přesto je ale jeho odchod před problémy neochránil.

„A žil jsi v Hedvábných krajích?“ zeptal se Jan. Zněl skoro jako kdyby pokládal otázku u výslechu.

„Tam i na několika dalších místech na vnějších ostrovech,“ odpověděl Lucas. Poslal Sophii myšlenku velkého, ale nízkého domu. Místnosti byly rozdělené hedvábnými závěsy a ne stěnami. „Myslel jsem, že je normální být vychováván učiteli. Také jsi nějaké měla?“

„Ani ne.“ Sophia na okamžik zaváhala a pak mu poslala myšlenku na Dům nechtěných. Viděla, jak Lucas, její bratr, stiskl čelisti.

„Zabiju je,“ slíbil a možná právě jeho prohlášení pomohlo tomu, aby ho Jan přijal, protože ten jen souhlasně přikývl.

„Kate tě předběhla,“ podotkla Sophia. „Bude se ti líbit.“

„Podle toho, co říkáš, bych měl doufat, že se budu líbit já jí,“ odpověděl.

O tom Sophia nijak nepochybovala. Lucas byl jejich bratr a Kate to bude cítit stejně jasně, jako ona. Jak se zdálo, budou si ti dva sedět. Zdálo se, že budou mít hodně společného a nebude mezi nimi tolik rozdílů jako mezi Kate a Sophií.

„Pokud jsi vyrostla... tam,“ ozval se Lucas, „jak ses dostala sem, Sophie?“

„To je dlouhý a komplikovaný příběh,“ ujistila ho Sophia.

Její bratr pokrčil rameny. „No, vypadá to, že do hradu je ještě dlouhá cesta a já bych se toho rád dozvěděl co nejdříve. Mám pocit, že jsem byl pryč až moc dlouho.“

Sophia se snažila a pěkně popořadě mu vše vyprávěla. Od útěku z Domu nechtěných, přes průnik do paláce, lásku Sebastianovi i to, jak musela odejít. Jak ji znovu zajali...

„Zdá se, že jsi toho hodně zažila,“ pronesl Lucas. „A to jsi mi ještě neřekla, jak to všechno vedlo k tomu, že jsi skončila tady.“

„Byla tam jedna umělkyně – Laurette van Klett.“

„Ta, která tě namalovala? Včetně toho tetování?“ zeptal se Lucas. Z jeho tónu se zdálo, že ji zařadil mezi ostatní, kteří Sophii týrali. Tak to ale nebylo.

„Namalovala prostě to, co viděla,“ prohlásila Sophia. Byla jedním z lidí, vůči nimž Sophia necítila žádnou zlost. „A všimla si podoby mého portrétu a portrétu mojí matky. Bez ní bych ani nevěděla, co mám hledat.“

„Pak jí dlužíme náš vděk,“ pronesl Jan. „A co ty, Lucasi? Zmínil ses o svých učitelích. Copak tě učili? Čím ses podle nich měl stát?“

Sophia měla znovu pocit, jako by se ji její bratranec snažil před bratrem chránit.

„Učili mě jazyky a politiku, boj a také základy toho, jak využívat nadání, které máme,“ odpověděl Lucas.

„Učili tě, co dělat, kdybys měl nastoupit na trůn?“ zeptal se Jan.

Sophia teď chápala část jeho obav. Myslel si, že Lucas přišel, aby ji předběhl. Kdyby měla být upřímná, řekla by, že si její bratranec dělá větší starosti než ona sama. Ona totiž nijak netoužila po tom, aby usedla na trůn po královně vdově.

„Myslíš si, že jsem přišel, abych si zabral trůn pro sebe?“ zeptal se Lucas a zavrtěl hlavou. „Dle svého nejlepšího vědomí a svědomí mě naučili, jak se chovat jako šlechtic. Také mě učili, že nic není důležitější než rodina. Nic. Proto jsem přišel.“

Sophia, na rozdíl od Jana, cítila, že mluví upřímně. Stačilo jí to – víc než dost. Pomáhalo jí to, aby se cítila... bezpečně. Ona a Kate na sebe vzájemně spoléhaly tak dlouho. A teď měly spoustu dalších příbuzných, strýce... a bratra. Sophia ani nedokázala popsat, jak moc se její svět rozrostl.

Jedinou věcí, která to ještě mohla vylepšit, by bylo, kdyby dorazil Sebastian. Jeho nepřítomnost byla jako díra, kterou nejde zaplnit.

„Takže,“ pronesl Lucas. „Otec tvého dítěte je synem ženy, která nařídila smrt našich rodičů?“

„Myslíš si, že je to kvůli tomu moc komplikované?“ zeptala se Sophia.

Lucas napůl pokrčil rameny. „Komplikované to je. Moc komplikované? To záleží na tobě. Proč tu není?“

„To nevím,“ přiznala Sophia. „Přála bych si, aby tu byl.“

Alespoň, že už dorazili do hradu. Zamířili do hlavního sálu. Zpráva o Lucasově příchodu je musela předběhnout, protože jejich široké příbuzenstvo už bylo před sálem a čekalo na ně. Dokonce i Rika s obvazem překrývajícím zranění v její tváři, které utržila, když bránila Sophii. Právě k ní Sophia zamířila nejdřív. Vzala její dlaně do svých.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„A ty?“ odpověděla Rika otázkou. „A co dítě?“

„Všechno je dobré,“ ujistila ji Sophia. Rozhlédla se. „Je tu Kate?“

Ulf zavrtěl hlavou. „Friga ani já jsme ji dnes neviděli.“

Hans si odkašlal. „Nemůžeme čekat. Musíme jít dál. Otec čeká.“

Zněl skutečně vážně. V tu chvíli si Sophia vzpomněla, jak se ostatní tvářili, když se tu objevila ona a Kate. V Ishjemme si museli dávat pozor na to, kdo přišel a tvrdil, že patří do rodiny. Sophia si teď připadala téměř stejně nervózní jako tenkrát, když přišla poprvé a chystala se oznámit svůj původ.

Lars Skyddar stál před trůnem a čekal je s vážným výrazem ve tváři. Jako kdyby měl přijmout vyslance z daleké země. Sophia svírala bratrovu ruku a pomalu se k němu blížila. Jejího strýce to poněkud překvapilo.

„Strýčku,“ pronesla, „tohle je Lucas. To on dorazil z Hedvábných krajů. Je to můj bratr.“

„Říkal jsem jí, že to není možné,“ pronesl Jan. „Že—“

Lars Skyddar ale zvedl ruku. „Byl tu jeden chlapec. Myslel jsem... řekli mi... dokonce i mně tvrdili, že zemřel.“

Lucas udělal krok kupředu. „Nezemřel jsem. Skrýval jsem se.“

„V Hedvábných krajích?“

„U správce Ko,“ odpověděl Lucas.

Zdálo se, jako by vyslovení toho jména Sophiinu strýci stačilo. Vykročil a objal Lucase stejně pevně a přátelsky, jako to udělala Sophia, když ho poznala.

„Myslel jsem, že návrat mých neteří bude tím nejlepším, co se mi kdy stane,“ řekl. „Netušil jsem, že to ještě vylepší návrat synovce. Tohle musíme oslavit!“

Zdálo se naprosto jasné, že bude hostina. Stejně tak jasné bylo, že není dost času na její přípravu. Právě proto se kolem okamžitě začali hemžit sloužící a horečnatě začali s přípravami. Zdálo se, že Lucas se Sophií jsou jedinými pevnými body ve zmatku kolem. Dokonce i jejich příbuzní se totiž vrhli do příprav.

To je tu pořád takový zmatek? zeptal se Lucas, když kolem nich proběhl pultucet sloužících s velkými tácy.

Myslím, že jen, když dorazí nový člen rodiny, odpověděla Sophia. Stála a přemýšlela, jestli se má zeptat na otázku, která jí vrtala hlavou.

„Ať jde o cokoli, ptej se,“ vyzval ji Lucas. „Vím, že toho musí být hodně, co chceš vědět.“

„Říkal jsi, že tě vychovali učitelé,“ pronesla Sophia. „Znamená to... jsou mí, naši, rodiče... oni nejsou v Hedvábných krajích?“

Lucas zavrtěl hlavou. „Nebo alespoň ne tam, kde bych je mohl najít. A to jsem je hledal už nějakou dobu.“

„Taky jsi je hledal? Tvoji učitelé ti neřekli, kde jsou?“ zeptala se Sophia. Povzdechla si. „Omlouvám se. Zním teď, jako bych neměla radost, že mám bratra. Ale mám radost. Jsem ráda, že tu jsi.“

„Bylo by ale lepší, kdybychom byli všichni, že?“ hádal Lucas. „Chápu tě, Sophie. Mám teď dvě sestry, bratrance a sestřenice... ale přesto bych chtěl mít i rodiče.“

„Nemyslím, že to je něco špatného,“ usmála se Sophia.

„Možná je a možná není. Správce Ko tvrdí, že věci jsou takové, jaké jsou. A z touhy po něčem jiném pramení bolest. Abych pravdu řekl, většinou takhle mluvil, zatímco popíjel víno a nechával se masírovat vonnými oleji.“

„Víš alespoň něco o tom, kde by naši rodiče mohli být?“ zeptala se Sophia.

Lucas přikývl. „Nevím, kam odešli,“ řekl, „ale vím, jak je najít.“

KAPITOLA DRUHÁ

Kate otevřela oči ve chvíli, kdy světlo kolem ní začalo matnět. Snažila se vzpomenout si, kde je a co se stalo. Pamatovala si, že se snažila probojovat k Siobhanině fontáně. Vrazila meč do zářící koule, která ji vážala jako čarodějčinu učednici. Tohle pouto zničila. Zvítězila.

Zdálo se, že teď je někde na volném prostranství. Haxin příbytek ani jeskyně, které ukrýval, nebyly nikde v dohledu. Okolí nevypadalo jako Ishjemme, nebo si ho alespoň Kate nevybavovala. Přesto by se louky a občasné stromové hájky mohly nacházet někde v jeho okolí. Nebo v to Kate alespoň doufala. Pokud by to tak nebylo, znamenalo by to, že ji magie přenesla někam, kde Kate v životě nebyla.

I přes obavy, které v ní vzbuzovala představa pobytu na neznámém místě, se Kate poprvé po dlouhé době cítila skutečně volná. Dokázala to. Probojovala se přes překážky, které jí do cesty kladla Siobhan i její vlastní mysl a osvobodila se z čarodějčiny moci. Vedle toho se nutnost najít cestu zpátky do ishjemmského hradu jevila jako drobnost.

Kate si náhodně zvolila směr a odhodlaně vyrazila.

Zatímco šla, přemýšlela, co bude dělat s nově nabytou svobodou. Samozřejmě, že bude chránit Sophii. Nad tím ani nemusela přemýšlet. Pomůže jí s péčí o dítě, ať už to bude holčička nebo chlapec. Možná, že pošle zprávu Willovi a pozve ho k sobě, i když vzhledem k nadcházející válce to asi nebude snadné. Rozhodně najde své rodiče. Ano, to byl dobrý nápad. Sophia nebude vzhledem ke svému těhotenství moct cestovat po světě, takže se o to bude muset postarat Kate.

„Nejdřív musím zjistit, kde jsem,“ připomněla si. Rozhlédla se, ale stále nikde neviděla nic povědomého. Všimla si ale ženy, která nedaleko pracovala na poli. Opírala se o hrábě a vyhrabávala plevel. Možná, že by jí mohla pomoci.

„Zdravím!“ vykřikla Kate.

Žena zhlédla. Byla stará, tvář jí lemovaly vrásky způsobené množstvím prožitých útrap. Ozbrojená Kate jí nejspíš musela připadat jako zlodějka nebo lupička. I tak se ale usmála. Lidé v Ishjemme byli přátelští.

„Taky tě zdravím,“ pronesla žena. „Prozradíš mi své jméno?“

„Jmenuji se Kate.“ A protože měla pocit, že to nestačí, protože teď to o sobě mohla říkat, dodala: „Kate Danse, dcera Alfreda a Kristiny Danse.“

„Dobré jméno,“ pokývala žena hlavou. „Co tě sem přivádí?“

„Já... nevím,“ přiznala Kate. „Tak trochu jsem se ztratila. Doufala jsem, že mě nasměruješ.“

„Samozřejmě,“ prohlásila žena. „Je mi ctí, že jsi svěřila svůj osud do mých rukou. To přece děláš, nebo ne?“

To znělo poněkud zvláštně, ale Kate nevěděla, kde teď je. Možná, že tu lidé mluvili takhle divně.

„Ano, asi ano,“ řekla. „Snažím se najít cestu zpět do Ishjemme.“

„Samozřejmě,“ zopakovala žena. „Já znám cestu kamkoli. Přesto si myslím, že každá služba si zaslouží protislužbu.“ Potěžkala hrábě. „Pomaloučku mě opouštějí síly. Věnuješ mi svoji sílu, Kate?“

Pokud by ji to dostalo zpátky do Ishjemme, prohrabala by Kate třeba tucet polí. Nemohlo to být o nic horší než úkoly, které dostávala v Domě nechtěných, ani těžší než práce v Thomasově kovárně.

„Ano,“ souhlasila Kate a natáhla se po hrábích.

Žena se zachechtala, o krok ustoupila a stáhla ze sebe plášť. Jak z ní plášť sklouzával, žena jako by se měnila. Náhle před Kate stála Siobhan. I okolí se změnilo a Kate náhle až moc dobře chápala, kde je.

Stále ještě byla ve snu, rituál stále probíhal.

Kate se vrhla kupředu. Věděla, že její jediná šance spočívá v tom, že Siobhan okamžitě zabije. Čarodějnice ale byla rychlejší. Zavířila pláštěm, který se nějakým způsobem změnil v bublinu energie, která Kate zadržela jako nějaká průhledná cela.

„Tohle nemůžeš,“ vykřikla Kate. „Už nade mnou nemáš moc!“

„Neměla jsem,“ pronesla Siobhan. „Ale svěřila jsi mi svůj osud, své jméno a svoji sílu. Tady, na tomto místě, má všechno svůj význam.“

Kate udeřila pěstí do bubliny, ale ta její nápor vydržela.

„Na tvém místě bych tu bublinu neničila, moje drahá Kate,“ usmála se Siobhan. „Jsi daleko od stříbrné stezky.“

„Nemůžeš mě nutit, abych se znovu stala tvou učednicí,“ obořila se na ni Kate. „Nemůžeš mě nutit, abych za tebe zabíjela.“

„Ach, to už je dávno minulostí,“ řekla Siobhan. „Kdybych věděla, že mi způsobíš takové problémy, nikdy bych z tebe svoji učednici neudělala. Některé věci ale nedokážu předpovědět ani já.“

„Když jsem tak problémová, proč mě nenecháš jít?“ zkusila to Kate. Už když to dořekla, bylo jí jasné, že si tím nijak nepomůže. Drzostí si mohla jedině přitížit.

„Nechat tě jít?“ zeptala se Siobhan. „Uvědomuješ si, co jsi provedla, když jsi vrazila meč s mými vlastními runami do mojí fontány? Když jsi přerušila naše pouto, aniž by ses starala o následky?“

„Nedala jsi mi na vybranou,“ hájila se Kate. „Ty—“

„Ty jsi zničila základ mého moci,“ přerušila ji Siobhan. „Jen tak jsi jí zničila obrovskou část. Skoro jsem ani neměla sílu přežít. Ale naštěstí toho vím dost. Mám své způsoby, jak přežít.“

Pokynula a scénérie kolem bubliny se zatřepotala. Teď Kate viděla vnitřní prostor Haxiny chalupy, posetý rytinami run a postav. Runová čarodějnice seděla na židli a pozorovala Katino nehybné tělo. Očividně ho vytáhla nebo vynesla z hlubin jeskyně.

„Moje fontána mě udržovala naživu,“ pronesla Siobhan. „Teď potřebuji něco, do čeho bych mohla vstoupit. A zdá se, že tu je jedna prázdná nádoba.“

„Ne!“ vykřikla Kate a znovu udeřila do bubliny.

„Ach, neboj se,“ uklidňovala ji Siobhan. „Nebudu tam dlouho. Asi jen tak dlouho, než zabiju tvoji sestru.“

Kate při těch slovech ztuhla krev v žilách. „Proč? Proč chceš, aby Sophia zemřela? To mi tak moc chceš ublížit? Zabij raději mě. Prosím.“

Siobhan se na ni pozorně zadívala. „Ty bys za sestru opravdu položila život, že ano? Zabíjela bys kvůli ní. Zemřela bys pro ni. Ale teď nic z toho nestačí.“

„Prosím, Siobhan, na kolenou tě prosím!“ vykřikla Kate.

„Pokud jsi tohle nechtěla, měla jsi dělat, co jsem ti řekla,“ nedala se Siobhan. „S tvou pomocí jsem mohla změnit osud tak, aby byl můj domov už navždy v bezpečí. Měla bych moc. Teď jsi mě o tuhle možnost připravila a já potřebuji žít.“

Kate přesto nechápala, proč by měla Sophia zemřít.

„Pak žij v mém těle,“ řekla. „Ale neublížuj Sophii. K tomu nemáš důvod.“

„Mám spoustu důvodů,“ pronesla Siobhan. „Myslíš si, že převlek za mladší sestru vládkyně mi stačí? Myslíš si, že zemřít za jediný lidský život stačí? Tvoje sestra čeká dítě. Dítě, které bude vládnout. Ještě jako nenarozenou věc ho zformuji podle sebe. Zabiju ji a dítě z ní vyrvu. Zmocním se ho a vyrostu s ním. Stanu se tím, čím se potřebuji stát.“

„Ne!“ vykřikla Kate, když si uvědomila, co to znamená. „Ne.“

Siobhan se zasmála krutým smíchem. „Tvé tělo zabíjí ve chvíli, kdy já zabiju Sophii,“ pronesla. „A ty zůstaneš tady, zachycená mezi světy. Doufám, že si užíváš, že už mi nemusíš sloužit, učednice.“

Začala něco mumlat a zdálo se, jako by se rozplývala. Obraz Haxiny chalupy ale zůstal stále zřetelný. Když si Kate všimla, jak se její tělo nadechuje, rozkřičela se.

„Haxo, ne, to nejsem já!“ křičela. Snažila se stejné sdělení vyslat i pomocí myšlenky, ale nic se nestalo.

Na druhé straně energetické bubliny se toho dělo hodně. Siobhan lapala po dechu, otevřela oči a posadila Katino tělo.

„Pomalů, Kate,“ uklidňovala ji Haxa, aniž by vstala. „Hodně jsi toho prožila.“

Kate sledovala vlastní tělo, jak se nejjistě protahuje. Jako by si jeho obyvatel chtěl připomenout, kde má všechny končetiny. Haxe se muselo zdát, že je stále dezorientovaná z toho, co měla za sebou. Kate ale věděla, že si Siobhan zvyká na nové tělo a zkouší, co umí a neumí.

Nakonec rozechvěle vstala. První krok byl vratký, ale v druhém už bylo znát sebevědomí. Tasila Katin meč a několikrát jím švihla vzduchem, jako kdyby zkoušela jeho vyváženost. Haxa se zatvářila poněkud vyděšeně, ale ani se nehnula. Nejspíš si myslela, že právě tak by si Kate ověřovala koordinaci pohybů.

„Víš, kde jsi?“ zeptala se Haxa.

Siobhan se na ni zadívala Katinými očima. „Ano, vím.“

„A víš, kdo jsem já?“

„Jsi ta, která si říká Haxa a snaží se skrýt své pravé jméno. Staráš se o runy. Nic jsem proti tobě neměla až do doby, kdy ses rozhodla pomoci mé učednici.“

Kate ze svého místa sledovala, jak se v Haxině obličej objevila čistá hrůza.

„Ty nejsi Kate.“

„Ne,“ pronesla Siobhan. „Nejsem.“

Pohnula se tak rychle a prudce, jak jí jen Katino tělo dovolilo. Rychle bodla lehkým mečem, takže se zdálo, jako by Haxu do hrudi zasáhl blesk. Hrot meče vyjel Haxe ze zad.

„Jména mají jednu potíž,“ prohlásila Siobhan. „Dají se použít jen, když máš hlas, kterým bys je řekla. Neměla ses mi stavět do cesty, runová čarodějnice.“

Nechala Haxu padnout k zemi a pak vzhledla, jako by věděla, odkud je Kate sleduje.

„Zemřela kvůli tobě. Sophia zemře kvůli tobě. Její dítě a tohle království budou mé. Jen kvůli tobě. Chci, abys nad tím přemýšlela, Kate. Přemýšlej nad tím, až bublina splaskne a přijdou si pro tebe tvé děsy.“

Mávla rukou a obraz vybledl. Kate se vrhla proti bublině. Chtěla se dostat ven. Chtěla najít způsob, jak Siobhan zastavit.

Když se svět kolem změnil v šed', zarazila se. Siobhan už se ji nesnažila oblouznit. Okolí teď bylo šedivé, převalovaly se v něm chuchvalce mlhy a v dálce se třpytil stříbřitý odlesk. Byl tak daleko, až měla Kate pocit, že si ho možná jen představuje.

Z mlhy se začaly vynořovat postavy. Kate poznávala tváře lidí, které zabila: Maskovaných sester, vojáků, několika mužů lorda Cranstona i muže Pána vran. Věděla, že jde jen o jejich obrazy, a ne o skutečné duchy, ale to nijak nemírnilo děs, který se jí zmocňoval. Roztrásly se jí ruce a Kate měla pocit, že meč, který má u sebe, je vlastně k ničemu.

Objevila se Gertrude Illiard a v ruce svírala polštář.

„Já půjdu jako první,“ kývla na ni. „Budu tě dusit tak, jako jsi dusila ty mě, ale nezemřeš. Tady ne. Nezáleží na tom, co ti provedeme, stejně nezemřeš, i když o to budeš škemrat.“

Kate se rozhlédla a všimla si, že každý z nich něco nese. Ať už to byl nůž nebo bič, meč nebo škrtidlo. Každý z nich jako by toužil jen po tom, aby jí ublížil. Kate věděla, že jakmile budou moct, hned se na ni vrhnou.

Bublina kolem slábla, byla stále průsvitnější. Kate sevřela meč a v duchu se připravovala na to, co ji čekalo.

KAPITOLA TŘETÍ

Emeline následovala Ashu, Vincenta a ostatní vřesovišti za Pramenem. Pevně svírala Coru za předloktí, aby se v mlze, která z vřesovišť stoupala, vzájemně neztratily.

„Dokázaly jsme to,“ vydechla Emeline. „Našly jsme Kamenov.“

„To spíš Kamenov našel nás,“ podotkla Cora.

Na tom něco bylo, vzhledem k tomu, že je obyvatelé Kamenova zachránili před popravou. Když Emeline zavřela oči, měla pocit, že stále cítí oheň hranice, na které měla uhořet. Štiplavý dým, který se jí dral do nosu. Nelíbilo se jí to ani trochu.

„A navíc,“ pokračovala Cora, „myslím, že abychom něco našly, musely bychom to nejdřív vidět.“

Líbí se mi tvoje zvířátko, ucítila Emeline Ashinu myšlenku. Vždycky tolik mluví?

Žena, která působila dojmem jednoho z kamenovských velitelů nezastavovala. Její dlouhý kabát klouzal po vřesu, široký klobouk ji chránil před padající vlhkostí.

Ona není žádné zvířátko, odpověděla Emeline. Původně to chtěla říct nahlas, aby ji Cora slyšela. Pak si ale uvědomila, že bude lepší, když to neuslyší.

Proč se jinak starat o někoho Normálního, když ho nemáš jako domácí zvířátko? zeptala se Asha.

„Ashy si nevyšímej,“ pronesl Vincent nahlas. Byl vyšší než ony dvě, doslova se nad nimi tyčil. I přes svoji výšku a ohromnou čepel, která připomínala spíš řeznický sekáček, byl přátelštější než Asha. „Nechce se jí věřit, že by někdo bez našeho nadání mohl zapadnout. Naštěstí nejsme všichni takoví. A co se týká mlhy, chrání nás. Ten, kdo má vůči Kamenovu nepřátelské úmysly v ní bloudí a Kamenov nikdy nenajde. Ztratí se.“

„A ty, kdo nám chtějí ublížit, můžeme lovit,“ pronesla Asha, a ne zrovna příjemně se usmála. „Už tam ale budeme. Mlha se za chvíli zvedne.“

A skutečně, po několika krocích jako by vstoupili na rozlehlý ostrov obklopený mlhou. Ostrov byl rozhodně větší než Ashton. Rozhodně nebyl ale tak zastavěný. Zdálo se, že tady převládá normální krajina s poli, na kterých lidé pěstovali zeleninu. O něco dál byl asi po ramena vysoký kámen usazený před příkopem. Na Emeline nepůsobil jako orientační bod, ale spíše jako nějaké obranné opatření. V tu chvíli také ucítila záchvěv moci a zamyslela se, jestli za tím vším není něco víc.

Na dohled také byly řady kamenných a do země napůl zapuštěných domů se střechami z rašeliny a drnů. Některé byly kulaté a působily prastarým dojmem. Uprostřed všeho byl velký kamenný kruh plný lidí.

Konečně našly Kamenov.

„Pojďte,“ vyzvala je Asha a zamířila ke kruhu. „Musíme vás představit a postarat se, aby vás někdo nezabil jako náhodné vetřelce.“

Emeline ji chvíli sledovala a pak se obrátila k Vincentovi.

„To je vždycky taková?“ zeptala se.

„Většinou je ještě horší,“ odpověděl Vincent. „Ale pomáhá nám s ochranou. Pojďte, obě byste měly vidět svůj nový domov.“

Zamířily ke kamenné vesnici. Ostatní je následovali, někteří odbíhali pozdravit přátele na polích.

„Vypadá to na opravdu nádherné místo,“ pronesla Cora. Emeline byla ráda, že se jí tu líbí. Sama si nebyla jistá, co by dělala, kdyby se její přítelkyně rozhodla, že Kamenov nakonec nebude jejím útočištěm.

„Taky je,“ kývl Vincent. „Nejsem si jistý, kdo to tu založil, ale brzy se tu začali shromažďovat takoví, jako jsme my.“

„Ti, kdo mají moc,“ pronesla Emeline.

Vincent pokrčil rameny. „Tak to říká Asha. Osobně tohle místo raději považuji za domov pro ty, kdo nemají kam jinam jít. Obě jste tu vítané.“

„Prostě jen tak?“ zeptala se Cora.

Emeline předpokládala, že její podezřívavost má hodně co do činění s tím, na co už na cestě narazily. Zdálo se, že téměř každý, koho potkaly, je chtěl buď okrást, ztotočít nebo jim provést něco ještě horšího. Musela uznat, že i ona by byla podezřívavá. Na druhou stranu tohle ale byli lidé, jako ona sama. Chtěla jim věřit.

„Z nadání tvé přítelkyně je jasné, že je jednou z nás, zatímco ty... pocházíš z Domu nechtěných?“

Cora přikývla.

„Vím, jaké to je,“ pronesl Vincent. „Vyrostl jsem na místě, kde mi tvrdili, že za svoji svobodu musím zaplatit. Stejně tak i Asha. Zaplatila krví. Proto cizím moc nevěří.“

Emeline si uvědomila, že v tu chvíli myslí na Kate. Zajímalo by ji, co se se Sophiinou sestrou stalo. Podařilo se jí najít Sophii? Byla také na cestě do Kamenova nebo se pokoušela dostat do Ishjemme? Netušila, jak by to mohla zjistit. Mohla ale doufat.

Zamířily k vesnici a následovaly Vincenta. Na první pohled to možná vypadalo jako normální vesnice, ale při bližším zkoumání si Emeline všimla rozdílů. Viděla runy a značky vyryté do kamení i dřeva staveb. Cítila vibrace tuctů lidí s nadáním na jednom místě.

„Je tu takové ticho,“ pronesla Cora.

Jí to tak možná připadalo, ale věděla, že tu probíhá množství hovorů. Lidé ale komunikovali přímo myšlenkami. Zdálo se, že je to tu stejně běžné, jako mluvit nahlas. Možná ještě běžnější.

A nešlo jen o tohle. Už viděla, co umí místní léčitel – Tabor. Lidé tu ale měli i jiná nadání. Nějaký chlapec hrál skořápky, aniž by se jich dotknul. Byl tu muž, který rozsvěcel svíce, aniž by k tomu potřeboval pomůcky. Dokonce tu byl kovář, který pracoval bez ohně. Zdálo se, že kov reaguje přímo na jeho dotek.

„Každý máme nějaký dar,“ pronesl Vincent. „Nashromáždili jsme vědomosti, abychom mohli pomáhat těm, kdo nemají nadání.“

„Líbila by se ti Sophia, naše přítelkyně,“ pronesla Cora. „Zdálo se, že byla téměř všemocná.“

„Skutečně mocní jedinci jsou výjimeční,“ prohlásil Vincent. „Ti, kteří vypadají nejsilnější, jsou často ti nejvíce svázaní.“

„A přesto se vám daří vyvolávat mlhu, která se rozprostírá na míle daleko,“ podotkla Emeline. Věděla, že na to nestačí jen trocha moci. Právě naopak.

„To děláme společně,“ odpověděl Vincent. „Pokud zůstanete, nejspíš budete muset přispět, Emeline.“

Pokynul ke kruhu uprostřed vesnice. Seděli tam lidé na kamenných sedátkách. Emeline cítila moc, která kruhem vířila, i když se zdálo, že nikdo nic nedělá, že všichni jen zírají do prázdna. Jedna z postav vstala, vypadala neskutečně unaveně. Vyšla z kruhu a vystřídal ji jiný vesničan.

To by Emeline nikdy nenapadlo. Nejmocnější z nich získávali svoji moc vysáním síly odjinud. Slyšela o čarodějnicích, které vysávaly lidské životy. Sophia nejspíš získávala moc ze samotné země. Vzhledem k tomu, kým byla, to dokonce dávalo smysl. Tohle ale... tohle byla vesnice plná lidí, kteří společně odevzdávali svou moc, aby byla něčím víc než jen součtem jednotlivých částí. Jakou sílu by společně dokázali stvořit?

„Podívej, Cora,“ pronesla a ukázala kupředu. „Oni chrání celou vesnici.“

Cora vykulila oči. „Oni... může to dělat kdokoli?“

„Kdokoli, kdo má jen špetku moci,“ odpověděl Vincent. „Kdyby to zkoušel někdo bez nadání, buď by se nestalo vůbec nic, nebo...“

„Nebo?“ zeptala se Emeline.

„Nebo by to z něj vysálo život. Není zrovna bezpečné to zkoušet.“

Emeline viděla, jak se přitom Cora zatvářila, ale její výraz se rychle změnil. Příliš ji zaměstnávalo rozhlížení se po vesnici. Jako by se snažila přijít na to, jak to všechno funguje.

„Pojďte,“ vyzval je Vincent. „Tímhle směrem je prázdný dům.“

Zavedl je ke stavení s kamennými stěnami. Nebylo nijak velké, ale pro dvě přítelkyně bylo velké až dost. Když Vincent otevřel dveře, ozvalo se hlasité zavržení. Emeline předpokládala, že to spraví. Když se naučila řídit vůz a člun, naučí se i jak spravit dveře.

„Co tu budeme dělat?“ zeptala se Cora.

Vincent se usmál. „Budete tu žít. Naše farmy produkují dost jídla a my ho sdílíme s každým, kdo pomůže s prací ve vesnici. Všichni pomáhají tak, jak můžou. Kdo umí pracovat s kovem nebo dřevem s ním pracuje. Buď z něj tvoří nebo ho prodává. Ten, kdo umí bojovat, brání vesnici nebo loví. Uplatní se tu každé nadání.“

„Celý život jsem líčila šlechtu, která se chystala na bály a plesy,“ pronesla Cora.

Vincent pokrčil rameny. „No, jsem si jistý, že se něco najde. I my tu slavíme. Najdeš si způsob, jak zapadnout.“

„A když budeme chtít odejít?“ zeptala se Cora.

Emeline se rozhlédla. „Proč by někdo chtěl odcházet? Ty přece taky nechceš, nebo ano?“

Pak udělala něco nemyslitelného a ponořila se do mysli své přítelkyně, aniž by se jí zeptala. Cítila v jejích myšlenkách pochybnosti, ale také naději, že bude vše v pořádku. Cora si přála, aby mohla zůstat. Jen si nechtěla připadat jako zvíře v kleci. Nechtěla být znovu v pasti. To Emeline chápala, uklidnilo ji to. Cora se chystala zůstat.

„To nechci,“ prohlásila Cora, „ale... musím vědět, že to celé není jen trik. Že to nebudeme jako ve vězení. Chci vědět, že jsem skutečně svobodná, nejen na oko.“

„Jsi volná,“ ujistil ji Vincent. „Doufáme, že zůstanete, ale pokud budete chtít odejít, nebudeme vám bránit. Jen vás požádáme, abyste udržely naše tajemství. Díky utajení je Kamenov v bezpečí. Chrání nás lépe než mlha a naši válečníci. Nechám vás, abyste se tu usadily. Až budete připravené, dojděte do domu uprostřed vesnice. Flora se tam stará o jídelnu a obě dostanete najíst.“

Odešel a nechal Emeline s Corou, aby se rozhlédly po svém novém domově.

„Je to tu malé,“ pronesla Emeline. „Vím, že jsi zvyklá na život v paláci.“

„Jsem zvyklá na život v koutech paláce,“ podotkla Cora. „V porovnání se skříní nebo prázdným výklenkem je to tu obrovské. Ale budeme na tom muset zapracovat.“

„Zapracujeme,“ prohlásila Emeline a už se rozhlížela, co by mohla změnit. „Přešly jsme půl království. Tohle stavení si rozhodně vylepšíme.“

„Myslíš, že sem Sophia nebo Kate někdy přijdou?“ zeptala se Cora.

Emeline si kladla téměř stejnou otázku. „Myslím, že Sophia bude mít moc práce v Ishjemme,“ odpověděla. „Pokud měla štěstí, podařilo se jí najít rodinu.“

„A ty jsi našla svoji. Tedy skoro rodinu,“ podotkla Cora.

To byla pravda. Lidé kolem ní sice možná nebyli pokrevní příbuzní, ale mohli by být. Ve vnějším světě k nim ostatní cítili stejnou nenávist. Museli se skrývat stejně jako ona. A teď si vzájemně pomáhali. Téměř to odpovídalo definici rodiny.

A z Cory to tím pádem dělalo rodinu také. Emeline se nelíbilo, když na to Cora zapomínala.

Objala ji. „Tohle může být rodina pro nás obě. Alespoň si to myslím. Obě tu můžeme svobodně žít. Obě tu můžeme být v bezpečí.“

„Líbí se mi myšlenka, že jsem v bezpečí,“ pronesla Cora.

„Mně se líbí myšlenka, že už nebudu muset chodit po království a pátrat po tomhle místě,“ odpověděla Emeline. Měla už dost cestování. Vzhledla. „Máme teď střechu nad hlavou.“

Po tak dlouhé cestě jí to připadalo jako skutečný luxus.

„Máme střechu nad hlavou,“ souhlasila Cora. „A máme rodinu.“
Bylo zvláštní to říct po tak dlouhé době. Znamenalo to hodně. Znamenalo to víc než hodně.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Vdova královna Mary z rodu Flambergů seděla v přijímacím pokoji a snažila se potlačit zuřivost, která hrozila, že každým okamžikem propukne naplno. Zuřila kvůli tomu, jak ji v posledních dnech zahanbovali, zuřila, protože ji tělo zrazovalo stále víc. Dokonce i teď vykašlávala krev do krajkového kapesníčku. A ze všeho nejvíc zuřila, protože ji neposlouchali její synové.

„Princ Rupert, veličenstvo,“ oznámil jí sloužící, když její nejstarší syn vplul do pokoje. Tvářil se jako by se mu měla klanět snad i ona sama.

„Pogratuluješ mi k mému vítězství, matko?“ zeptal se.

Vdova se přinutila promluvit co nejmrazivějším tónem. Jen to jí zabránilo se na něj z plných plic rozkřičet. „Je zvykem uklonit se královně.“

Alespoň to Ruperta trochu zarazilo. Zadíval se na ni se směsicí šoku a vzteku v očích. Pak se krátce uklonil. Dobře, jen ať si uvědomí, kdo tu ještě pořád vládne. V posledních dnech se zdálo, že na to úplně zapomněl.

„Takže ty bys chtěl, abych ti pogratulovala, je to tak?“ zeptala se královna.

„Zvítězil jsem!“ vyhrkl Rupert. „Vytlačil jsem nájezdníky. Zachránil jsem království.“

V jeho podání to znělo, jako by za vítězstvím stál jen on sám. Jako by vyrazil na výpravu jako ze starých časů. Takové časy ale byly dávno pryč.

„Tím, že jsi provedl svůj bezohledný plán a zavrhl ten, který jsme vybrali,“ pronesla královna.

„Ale vyšlo to!“

Vdova se ještě stále snažila udržet svůj vztek na uzdě. Alespoň prozatím. Přesto to bylo každým okamžikem těžší.

„A ty si myslíš, že strategie, kterou jsem zvolila, by nevyšla?“ obořila se na něj. „Myslíš si, že by se útočníci nerozbili o naši obranu? Myslíš si, že budu hrdá, když jsi způsobil takový masakr?“

„Zmasakroval jsem naše nepřátele a ty, kdo s nimi nechtěli bojovat,“ odporoval Rupert. „Myslíš si, že jsem neslyšel zkažky o tom, co jsi provedla ty, matko? O vraždách šlechticů, kteří podporovali Dansy? O tvé dohodě s církví Maskované bohyně, podle které může vraždit kohokoli prohlásí za kacíře?“

Rozhodně nehodlala nechat svého syna, aby tyhle věci stavěl do jedné roviny. Nehodlala se bavit o věcech, které byly v minulosti nezbytné, s klukem, který v té době byl ještě v plenkách.

„To je něco úplně jiného,“ řekla. „Lepší možnost tehdy nebyla.“

„Teď taky nebyla lepší možnost,“ štěkl Rupert.

„Měli jsme možnost nezmasakrovat naše lidi,“ odpověděla vdova chladně. „Možnost nezničit některé z nejcenějších polností. Zatlačil jsi Novou armádu zpět, ale náš plán ji mohl úplně rozdrtit.“

„Sebastianův plán byl hloupý. Chápala bys to, kdybys nebyla tak slepá ke všem jeho chybám.“

Čímž se dostali k dalšímu důvodu královnina vzteku. Důležitějšímu důvodu. Zatím ho nezmínila jen proto, že se bála, že se neudrží.

„Kde je tvůj bratr, Ruperte?“ zeptala se.

Pokusil se o nevinný tón. Mělo mu ale být jasné, že takhle si na ni nepřijde.

„Jak to mám vědět, matko?“

„Ruperte, Sebastiana naposled viděli v přístavu, kde hledal loď plující do Ishjemme. Ty sám jsi ho tam potkal a zajal. Myslíš si, že nemám své špehy úplně všude?“

Sledovala ho a viděla, jak se snaží vymyslet, co říct. Tvářil se přitom úplně stejně jako když byl malý kluk. Snažil se najít ta správná slova, díky kterým by přesvědčil ostatní, aby si mysleli to, co chtěl on.

„Sebastian je na bezpečném místě,“ pronesl nakonec.

„Čímž chceš říct, že jsi ho uvěznil. Vlastního bratra. Na to nemáš právo, Ruperte.“ Záchvat kašle poněkud otupil její slova. Nevšímal si krve, která se objevila.

„Myslel jsem, že budeš šťastná, matko,“ řekl. „Konec konců se přeci snažil uprchnout z království potom, co zničil svatbu, kterou jsi ty naplánovala.“

To sice byla pravda, ale nic to neměnilo. „Kdybych chtěla, aby Sebastiana zastavili, nařídila bych to sama,“ řekla. „Okamžitě ho propustíš.“

„Jak si přeješ matko,“ pronesl Rupert. Královna z jeho slov ale opět cítila neupřímnost.

„Ruperte, ujasníme si to. To, co jsi dnes provedl, ohrožuje nás všechny. Jen tak poroučíš armádě? Bez povolení uvězníš následníka trůnu? Jak si asi myslíš, že se na to bude dívat Šlechtická rada?“

„Ať všichni puknou vzteky!“ vykřikl Rupert. „Mám jich všech už plné zuby.“

„To by nám nijak neprospělo,“ pronesla královna. „To už jsme zjistili v občanských válkách. Musíme pracovat společně s nimi. A to, že se chováš, jako by ti všechno patřilo, mi dělá starosti, Ruperte. Musíš si uvědomit, kde je tvé místo.“

Viděla, jak se ho zmocňuje vztek. Už ho nemaskoval jako dřív.

„Mám být následníkem trůnu,“ řekl.

„Následníkem trůnu je Sebastian,“ štekla královna. „Ty... ty budeš mít místo guvernéra horských krajů. Je nutné zabránit výpadům na jih. Možná, že život mezi pastevcí a farmáři tě naučí pokoře. Nebo možná ne, ale pořád budeš dost daleko odsud a já snad zapomenu na to, jak moc mě rozčiluješ.“

„Nemůžeš—“

„Můžu,“ přerušila ho královna. „A protože odporuješ, nebudou to horské kraje a nebudeš guvernér. Půjdeš do Blízkých kolonií a budeš asistentem mého vyslance. Pravidelně mi o tobě bude podávat hlášení a ty se nevrátíš dřív, než budu mít pocit, že jsi připravený.“

„Matko...“ začal Rupert.

Vdova ho zarazila pohledem. Pořád to ještě dokázala, i když ji tělo pomalu zrazovalo.

„Promluv ještě jednou a udělám z tebe úředníka ve Vzdálených koloniích,“ štekla. „A teď zmiz. Očekávám, že se tu Sebastian do večera ukáže. On je následníkem trůnu, Ruperte. Na to nezapomínej.“

„Věř mi, matko,“ pronesl Rupert, když odcházel. „Nezapomněl jsem.“

Vdova čekala, než zmizel a pak luskla prsty na nejbližšího sloužícího.

„Musím vyřešit ještě jednu nepříjemnost. Přiveďte Milady d'Angelicu. Pak zmizte.“

Když se objevil strážný, Angelica na sobě stále ještě měla svatební šaty. Vyzval ji, aby se dostavila ke královně. Nedal jí možnost se převléknout, místo toho ji téměř odtáhl do přijímacího pokoje.

Angelice se královna zdála neskutečně vyčerpaná. Možná, že už brzy zemře. Při té myšlence Angelica zadoufala, že se Sebastian najde co nejdřív. Musí ho přinutit, aby si ji vzal. V sázce toho bylo až příliš, nemohla si dovolit ho nezískat pro sebe, i přes pocit zrady, který v ní narůstal potom, co utekl od oltáře.

Udělala pukrle a pak poklekla, když si uvědomila, že ji královna probodává pohledem. Stará žena rozechvěle vstala, čímž jen podtrhla rozdíly v jejich postavení.

„Vysvětlí mi,“ vyzvala ji, „proč ti právě neblahopřeji ke sňatku s mým synem.“

Angelica si dovolila pohlédnout na ni. „Sebastian utekl. Jak jsem měla tušit, že uteče?“

„Protože jsem myslela, že nejsi úplně hloupá,“ opáčila královna.

Angelica při těch slovech ucítila záchvěv vzteku. Tahle stařena si s ní moc ráda hrála. Ráda se dívala, kam až může zajít. Už brzy ale bude Angelica v pozici, kdy stařenu nebude potřebovat.

„Udělala jsem vše, co bylo v mých silách.“ Svedla jsem ho.“

„Očividně ne dost dobře!“ vykřikla královna a udělala krok kupředu a udeřila Angelicu do tváře.

Angelica napůl vstala a pak ucítila silné ruce, které ji zatlačily zpět do kleku. Strážný očividně zůstal za ní. Měl jí připomenout, jak bezmocná je. Angelica náhle ucítila strach.

„Kdybys mého syna svedla opravdu pořádně, nesnažil by se dostat do Ishjemme,“ pronesla královna klidnějším hlasem. „Co je v Ishjemme, Angelico?“

Angelica polkla a bezmyšlenkovitě odpověděla. „Sophia.“

To jen povzbudilo královnin vztek.

„Takže můj syn dělal přesně to, v čem jsi mu ty měla zabránit,“ pronesla královna. „Řekla jsem ti, že žiješ jen proto, abys mu zabránila ve sňatku s tou holkou.“

„Neřekla jsi mi ale, že je to nejstarší dcera Dansů,“ pronesla Angelica, „ani to, že ji považují za právoplatnou vládkyni království.“

Tentokrát Angelica přijala královninu facku s klidem. Bude silná. Najde způsob, jak se vykrotit. Najde způsob, jak srazit tuhle ženskou na kolena. Ještě není konec.

„Já jsem právoplatnou vládkyní tohoto království,“ pronesla královna. „A můj syn nastoupí na trůn hned po mně. Pokud si ji ale vezme, dostane se zpátky ten její druh. Království bude stejné, jako dřív. Znovu by tu vládla magie.“

To byla jedna z mála věcí, ve kterých se s ní Angelica shodla. Neměla ráda lidi, kteří jí mohli vidět do myšlenek. Kdyby královna viděla do její mysli, nejspíš by ji na místě probodla dýkou.

„Překvapuje mě, že tohle všechno víš,“ pronesla královna.

„Mám v Ishjemme špeha,“ odpověděla Angelica, za každou cenu chtěla ukázat, že je užitečná. Pořád ještě měla karty, se kterými mohla hrát. „Místního šlechtice. Jsem s ním v kontaktu už nějakou dobu.“

„Takže kuješ pikle s cizí mocí?“ zeptala se královna. „S rodinou, která mě nenávidí?“

„Tak to není,“ odporovala Angelica. „Pátrám po informacích. A... možná jsem už vyřešila problém se Sophií.“

Na to královna neodpověděla. Jako by se chystala něco udělat, ale Angelica toho využila, aby pokračovala.

„Endi najal vraha, aby ji zabil,“ pronesla Angelica. „A i já jednoho najala, kdyby to nevyšlo. I kdyby tam Sebastian dorazil, Sophia by tam na něj nečekala.“

„Nedorazí tam,“ pronesla královna. „Rupert ho uvěznil.“

„Uvěznil?“ zeptala se Angelica. „Musíš—“

„Neříkej mi, co musím!“

Královna se jí podívala do očí a Angelica v tu chvíli ucítila nezměrnou hrůzu.

„Chováš se jako proradná zmiže. Už od samého začátku,“ pronesla královna. „Pokusila ses vmanipulovat mého syna do svatby s tebou. Pokusila ses získat výhody na účet mé rodiny. Jsi žena, která najímá zabijáky a špehy. Žena, která zabíjí ty, kdo se jí staví do cesty. Myslela jsem, že dokážeš zaujmout mého syna tak, aby zapomněl na tu holku. Jen díky tomu jsem to všechno přešla.“

„Nejsem o nic horší než ty,“ nedala se Angelica. Ještě, než domluvila, věděla, že udělala chybu.

Královna kývla a strážný už hrubě zvedal Angelicu na nohy.

„Dělala jsem jen to, co bylo nutné pro zachování rodiny,“ prohlásila královna. „Každá smrt, každý kompromis, to vše jen aby mé syny nezabil někdo jiný, kdo lačnil po moci. Někdo jako ty. Staráš se jen o sebe a zemřeš kvůli tomu.“

„Ne,“ vydechla Angelica, jako by to slovo mělo moc ji zachránit. „Prosím, dokážu to napravit.“

„Měla jsi dost možností,“ pronesla vdova. „Jestli si tě můj syn nevezme dobrovolně, nebudu ho nutit žít s takovou zrůdou, jako jsi ty.“

„Šlechtická rada... má rodina...“

„Ano, jistě. Nejspíš ti nebudu moct dát Olověnou masku,“ přikývla královna. „Ale jsou i jiné způsoby. Právě tě opustil snoubenec. Královna se k tobě nezachovala příliš laskavě. Když nad tím tak přemýšlím, měla jsem si všimnout, jak rozrušená jsi byla, tak zranitelná...“

„Ne,“ vydechla znovu Angelica.

Královna se podívala na strážného za Angelicou. „Vezmi ji na střechu a shoď ji dolů. Ať to vypadá, jako by spáchala sebevraždu ze žalu nad ztrátou Sebastiana. Pozor, ať tě nikdo nevidí.“

Angelica se snažila škemrat o milost, snažila se vyprostit, ale strážný byl příliš silný. Pozadu ji táhl z místnosti. Udělala tak jedinou věc, kterou ještě nezkusila a začala ječet.

KAPITOLA PÁTÁ

Rupert se zalykal vztekem. Mířil ashtonskými ulicemi směrem k přístavu. Měl projíždět na koni a vychutnávat si skandování rozradostněných davů. Oslavovat vítězství. Všichni měli volat jeho jméno a házet po něm květiny. Kolem měly stát ženy, rozdychtěné se po něm vrhnout. Mladí muži, kteří by žárlili, že nikdy nebudou na jeho místě.

Místo toho byly ulice poloprázdné a všichni ubožáci kolem se starali o svou práci, ať už v době, kdy neoslavovali své vládce, dělali cokoli.

„Výsosti, je všechno v pořádku?“ zeptal se sir Quentin Mires. Patřil k tuctu vojáků, které vybrali, aby ho doprovodili na loď. Nejspíš proto, aby neutekl. Nejspíš měli rozkaz zjistit, kde je Sebastian, dřív, než Rupert odpluje. Ani zdaleka to nebylo takové, jaké si Rupert představoval. Vždyť ani nepřipomínali čestnou stráž.

„Ne, sire Quentine,“ odpověděl Rupert. „Nic není v pořádku,“

Měl teď být za hrdinu. Bez problémů zastavil invazi ve chvíli, kdy se jeho matka i bratr chtěli zachovat jako zbabělci. Báli se udělat, co bylo nutné. On se zachoval jako princ, kterého království potřebovalo a co za to dostal?

„Jaké to vlastně je v Blízkých koloniích?“ zeptal se.

„Slyšel jsem, že je každý ostrov jiný. Některé jsou kamenité, jiné písčité a na jiných jsou močály, výsosti,“ odpověděl sir Quentin.

„Močály,“ zopakoval Rupert. „Matka mě posílá, abych pomáhal vládnout nad močály.“

„Slyšel jsem, že je tam spousta divokých zvířat,“ pronesl sir Quentin. „Někteří výzkumníci tam strávili celé roky a doufali, že objeví nové druhy.“

„Takže močály plné kdo ví čeho?“ pronesl Rupert. „Víš, že to nijak nevylepšíš, sire Quentine?“ Rozhodl se položit důležitější otázky. „Jsou tam nějaká hráčská doupata? Znamé kurtizány? Zajímavé místní pití?“

„Slyšel jsem, že víno—“

„Vino mě nezajímá!“ štěkl Rupert. Nemohl si pomoci. Za normálních okolností by se snažil chovat jako princ z pohádky. „Omlouvám se, sire Quentine, ale kvalita vína nebo rozmanitost místní zvířeny nijak nemění fakt, že jsem vlastně vyhnán do exilu.“

Muž sklonil hlavu. „Ne, výsosti, to máš pravdu. Tohle sis nezasloužil.“

To bylo prohlášení stejnou měrou pravdivé jako neužitečné. Samozřejmě, že tohle si nezasloužil. Byl starším z bratrů a právoplatný následník trůnu. Zasloužil si něco úplně jiného.

„Napůl jsem chtěl matce říct, že tam nepůjdu,“ pronesl Rupert. Rozhlédl se kolem. Nikdy by si nemyslel, že mu bude chybět smradlavé, špinavé město, jakým byl Ashton.

„To by bylo... nemoudré, výsosti,“ dovolil si říct sir Quentin. Pronesl to takovým tónem, ze kterého bylo jasné, že se snaží nenazvat Ruperta naprostým idiotem. Nejspíš si myslel, že si toho Rupert nevšimne. Lidé si často mysleli, že je Rupert úplně hloupý. Až do chvíle, než bylo příliš pozdě.

„Já vím, já vím,“ řekl Rupert. „Kdybych zůstal, mohla by mě popravít. Myslíš, že by mě matka nechala popravít?“

Odmilka byla příliš dlouhá. Sir Quentin hledal správná slova.

„Takže myslíš. Opravdu si myslíš, že by moje matka popravila vlastního syna.“

„Získala si pověst jisté... bezohlednosti,“ podotkl dvořan. Opravdu takhle lidé s vazbami na Šlechtickou radu normálně mluvili? „A i kdyby nenechala popravít tebe, lidé kolem tebe by byli... zranitelní.“

„Aha, takže se bojíš hlavně o vlastní krk,“ pronesl Rupert. To už dávalo smysl. Lidé, jak zjistil, si hleděli převážně vlastních zájmů. To se dozvěděl už dávno. „Myslel jsem si, že

tvé kontakty ve Šlechtické radě jsou dost silné na to, aby tě udržely v bezpečí. Zvlášť po takovém vítězství.“

Sir Quentin pokrčil rameny. „Měsíc nebo dva možná. Teď nás podporují. Ale současně pořád mluví o zneužití královské moci, o tom, že jsi konal bez jejich souhlasu. Ve chvíli, kdy změní názor, by člověk mohl přijít o hlavu.“

Sir Quentin možná přijde o hlavu tak jako tak, jestli bude naznačovat, že Rupert potřebuje něčí svolení k tomu, aby mohl konat. Rupert se měl stát králem!

„A samozřejmě, i kdyby tě nepopravila, výsosti, mohla by tě tvoje matka uvěznit nebo poslat na nějaké horší místo. Samozřejmě s eskortou, aby se ujistila, že dorazíš v pořádku.“

Rupert mávl rukou k mužům, kteří ho obklopovali a udržovali krok s ním i sirem Quentinem.

„A já myslel, že právě to se stalo.“

Sir Quentin zavrtěl hlavou. „Tohle jsou muži, kteří s tebou bojovali proti Nové armádě. Respektují smělost tvých rozhodnutí a chtěli se postarat, abys neodjel sám. Bez doprovodu.“

Takže to byla čestná stráž. Rupert si nebyl jistý, jestli to tak opravdu brát. Přesto, když se rozhlédl, všiml si, že většina mužů jsou důstojníci, a ne prostí vojáci. A většina z nich vypadala šťastně, že jde po jeho boku. Trochu to připomínalo obdiv, po kterém Rupert tak toužil, ale přesto to nerozptýlilo hořkost, kterou cítil kvůli matčinu rozhodnutí.

Bylo to ponižující a jak znal matku, bylo to tak schválně.

Dorazili do přístavu. Rupert předpokládal, že alespoň tady na něj bude čekat nějaká velká válečná loď. Že vypálí čestnou salvu na počest jeho příchodu, když už nic jiného.

Nic tam ale nebylo.

„Kde je loď?“ obořil se Rupert na vojáky a rozhlédl se. Podle toho, co viděl, panoval v přístavu obvyklý provoz. Obchodníci vykládali zboží. Už zase mohli obchodovat, když byla Nová armáda pryč. Rupert předpokládal, že mu alespoň poděkují za to, co dokázal, ale zdálo se, že jsou příliš zaujatí počítáním peněz.

„Myslím, že tohle je tvoje loď, výsosti,“ pronesl sir Quentin a ukázal prstem.

„Ne,“ vydechl Rupert, když si všiml, kam druhý muž ukazuje. „Ne.“

Šlo o obyčejnou bárku, která se hodila možná tak pro nějakého obchodníka. Napůl už byla naložena věcmi pro cestu zpět do Blízkých kolonií. V žádném případě ale nepřipomínala loď, na které by měl plout princ.

„Není moc honosná,“ pronesl sir Quentin. „Ale předpokládám, že její veličenstvo si myslelo, že bude vhodnější cestou nepřitahovat pozornost a zmírnit tak nebezpečí.“

Rupert pochyboval, že jeho matka myslela na piráty. Myslela jen na to, jak mu to co nejvíc znepríjemnit a očividně se jí to podařilo.

„Když už nic jiného,“ povzdechl si sir Quentin, „alespoň v tom nebudeš sám.“

Rupert se při těch slovech zarazil a zadíval se na druhého muže.

„Vysvětli mi, sire Quentine,“ pronesl Rupert a zamnul si kořen nosu, aby zabránil propukající bolesti hlavy, „proč přesně že tu jsi?“

Sir Quentin mu pohlédl do očí. „Omlouvám se, výsosti, měl jsem ti to říct rovnou. Moje situace se stala... poněkud překerní.“

„Čímž chceš říct, že se bojíš mojí matky?“ zeptal se Rupert.

„A ty by ses nebál?“ zeptal se sir Quentin a přestal tak využívat pečlivě promyšlené fráze. „Jak to vidím já, můžu tu zůstat a čekat, až si najde důvod, proč mě popravit, nebo můžu bojovat za zájmy mé rodiny v Blízkých koloniích. Alespoň nějakou dobu.“

V jeho podání to znělo tak prostě: odjet do Blízkých kolonií, propustit Sebastiana, počkat, až trochu opadne napětí a po návratu se tvářit patřičně zahanbeně. Mělo to jen jeden problém: Rupert se nemohl přinutit něco takového udělat.

Nemohl se tvářit, jako by ho mrzelo něco, co zcela jasně bylo správné rozhodnutí. Nemohl jen tak propustit svého bratra, aby mu sebral to, co bylo po právu jeho. Jeho bratr si nezasloužil být volný, když zradou nebo lstí přesvědčil matku, aby mu dala trůn.

„To nemůžu,“ pronesl Rupert. „Neudělám to.“

„Výsosti,“ pronesl sir Quentin tím svým hloupým rozumným tónem. „Tvoje matka poslala zprávu guvernérovi Blízkých kolonií. Očekává tvůj příjezd a pokud nedorazíš, dá o tom královně vědět. I kdybys utekl, pošle tvá matka vojáky. A nejen proto, aby zjistili, kde je princ Sebastian.“

Rupert se jen s nejvyšším úsilím opanoval, aby sira Quentina neudeřil. Nebyl dobrý nápad útočit na spojence, kteří mohli být ještě užiteční.

A Ruperta už napadlo, jak by mu sir Quentin mohl být velice užitečný. Rozhlédl se po skupině vojáků, až si všiml jednoho důstojníka se světlými vlasy, který měl i správnou výšku.

„Jak se jmenuješ?“

„Aubry Chomley, výsosti,“ odpověděl muž. Na uniformě měl kapitánské výložky.

„Takže, Chomley,“ pronesl Rupert, „jak loajální mi jsi?“

„Naprosto,“ odpověděl muž. „Viděl jsem, co jsi dokázal v boji proti Nové armádě. Zachránil jsi království a jsi právoplatný dědic trůnu.“

„Jsi dobrý muž,“ pokýval Rupert hlavou. „Tvoje loajalita tě ctí. Já ji teď ale podrobím zkoušce.“

„Co žádáš?“ zeptal se muž.

„Chci, aby sis se mnou vyměnil šaty.“

„Výsosti?“ Mladík i sir Quentin vyhrkli skoro ve stejnou chvíli.

Rupertovi se podařilo zadržet znechucený povzdech. „Je to prosté. Tady Chomley se nalodí spolu s tebou. Bude se za mě vydávat a společně dorazíte do Blízkých kolonií.“

Voják se tvářil stejně nervózně, jako by ho Rupert zrovna samotného poslal do útoku proti hordě nepřátel.

„Copak... copak to někdo nepozná?“ zeptal se. „Nepozná to guvernér?“

„Jak by mohl?“ zeptal se Rupert. „Nikdy jsem ho nepotkal a tady sir Quentin se za tebe zaručí. Že ano, sire Quentine?“

Sir Quentin přelétal pohledem z Ruperta na vojáka a zpět. Očividně se snažil vymyslet nejlepší způsob, jak si udržet hlavu na krku.

Tentokrát si Rupert povzdechnul. „Podívej, je to prosté. Odpluješ do Blízkých kolonií. Zaručíš se, že Chomley je já. Já ale zůstanu tady a budu mít možnost získat podporu, kterou potřebujeme. Podporu, díky které se budeš moci vrátit mnohem dřív, než kdybys čekal, až na tebe moje matka zapomene.“

Zdálo se, že to muže zaujalo. Přikývl. „Dobrá tedy,“ pronesl sir Quentin. „Udělám to.“

„A ty, kapitáne?“ zeptal se Rupert. „Nebo bych spíš měl říct generále?“

Chvíli trvalo, než muži došlo, co Rupert naznačuje. Rupert viděl, jak těžce polkl.

„Cokoli žádáš, výsosti.“

Trvalo jen několik minut, než mezi skladišti našli prázdnou budovu. Vyměnili si šaty a Chomley tak vypadal... no, popravdě ani zdaleka nevypadal jako princ, ale se zárukou od sira Quentina by to mělo stačit.

„Běžte,“ přikázal jim Rupert a poslal s nimi zhruba polovinu mužů, aby to vypadalo víc realisticky. Přelétl pohledem po ostatních a přemýšlel, co podnikne dál.

Už nemusel opustit Ashton, ale musel se pohybovat opatrně. Alespoň do chvíle, než bude připravený. Sebastian byl prozatím na bezpečném místě. A palác byl dost velký na to, aby se Rupert nějakou dobu dokázal vyhnout své matce. Věděl, že ho lidé podporují. Teď přišel čas zjistit, jak moc ho podporují a kolik moci díky tomu má.

„Pojďme,“ pronesl k ostatním. „Přišel čas vymyslet, jak získat to, co mi po právu patří.“

KAPITOLA ŠESTÁ

“Já jsem Lady Emmeline Constance Ysolt d’Angelica, Markýza Sowerdská a Lady Šerpového řádu!” křičela Angelica z plných plic a doufala, že ji někdo uslyší. Doufala, že když už nic jiného, tak alespoň její plné jméno přitáhne pozornost. “Táhnou mě pryč a chtějí mě zabít!”

Strážný, který ji táhl, ale nevypadal, že by ho to nějak trápilo. Angelica tak poznala, že nejspíš není šance, že by ji někdo slyšel. Nebo že by jí někdo pomohl. Na místě, jakým byl palác, se odehrával tolik zla, že si sloužící dávno zvykli nereagovat na volání o pomoc. Všichni začali být slepí a hluchí, pokud jim ovšem jejich vládci nepřikázali něco jiného.

“Nedovolím ti to,” řekla Angelica a snažila se zarýt podpatky do podlahy. Strážný ji ale bez námahy táhl dál. Byl na ni příliš velký. Zkusila ho tedy udeřit. Praštila ho tak silně, až ji zabořila ruka. Jeho sevření na okamžik povolilo a Angelica toho využila, aby vyrazila pryč.

Strážný byl ale okamžitě u ní, chytil ji a udeřil ji tak prudce, až jí zazvonilo v uších.

“Nesmíš... mě bít,” řekla. “Lidé to poznají. Má to vypadat jako nehoda!”

Znovu ji udeřil a Angelica měla pocit, že to udělal prostě jen proto, že mohl.

“Až spadneš ze střechy, nikdo si nevšimne jedné modřiny navíc,” řekl. Pak si ji přehodil přes rameno, jako by byla jen zlobivé dítě. Angelica si nikdy nepřipadala tak bezmocná, jako právě v tu chvíli.

“Jestli ještě jednou vykřikneš,” upozornil ji, “znovu tě praštím.”

Angelica nekřičela. Nejspíš by to zkusila, kdyby měla pocit, že to k něčemu bude. Neviděla ale nikoho, kdo by jí mohl pomoci. Ať už proto, že měli všichni moc práce nebo proto, že je královna všechny poslala někam jinam. Angelica se s tím nemohla smířit. Ta stará čarodějnice všechno naplánovala tak pečlivě a chladnokrevně, jako když kočka číhá na myš.

“Nemusíš to dělat,” pronesla Angelica.

Strážný odpověděl prostým pokrčením ramen. Pokračovali do vyšších pater paláce, po schodištích, která byla tím užší, čím výš se dostávali. Strážný nakonec musel Angelicu shodit z ramene, protože jinak by neprošel. Přesto ji pevně držel za vlasy a táhl ji tak, až Angelica křičela bolestí.

“Mohl bys mě pustit,” navrhla mu. “Nikdo se to nedozví.”

Strážný si odfrkl. “Nikdo si nevšimne, že ses znovu objevila u dvora nebo doma u rodiny? Královniní špehové se nedozví, že žiješ?”

“Odejdu,” zkusila to znovu. Pravdou bylo, že by nejspíš opravdu musela odejít, pokud chtěla přežít. Královna vdova by neměla radost z toho, že žije. “Moje rodina má styky za mořem. Odsud v podstatě nechodí zprávy. Mohla bych zmizet.”

Zdalo se, že strážného ta myšlenka ani v nejmenším nenadchla. “A kdyby tě náhodou někdo našel? Ne, vykonám svoji povinnost.”

“Zaplatím ti,” pronesla Angelica. Byli už dost vysoko. Tak vysoko, že když vyhlédla úzkým oknem ven, vypadalo město jako postavené z dětských kostek. Možná, že právě tak královna vnímala svoji říši – jako hračku pro své pobavení.

Znamenalo to, že už brzy budou na střeše.

“Copak nechceš peníze?” navázala Angelica. “Muž jako ty nejspíš moc nevydělává. Mohla bych ti dát spoustu peněz. Budeš boháč.”

“Jako mrtvola mi nic nedáš,” podotkl strážný. “A pokud budu mrtvola já, tvoje bohatství mi nepomůže.”

Přímo před nimi byly malé okované dveře s jednoduchou západkou. Angelica si pomyslela, že její cesta ke smrti by měla být dramatičtější. I tak jí ale ten pohled stačil, aby se v ní vzedmula nová vlna strachu. Pokusila se odtáhnout, i když ji strážný táhl dál.

Kdyby u sebe měla Angelica dýku, mohla ji použít, zatímco on otvíral dveře. Kdyby u sebe měla alespoň ostrý jídelní nůž, pokusila by se mu podříznout krk. Nic takového ale neměla. Měla na sobě svatební šaty a byla nepřipravená. Měla u sebe jen několik pudrů, kterými si měla obnovit líčení, šňupací prášek na zklidnění nervů a... a to bylo všechno. Všechno ostatní bylo někde dole, sbalené, protože nečekala, že by na svatbě potřebovala svoji výbavu.

„Prosím,“ škemrala a tentokrát ani nemusela předstírat bezmocnost, „jestli nechceš peníze, tak co tvoje vychování? Jsem jen mladá dívka, která se zapletla do hry mocných. Nic z toho jsem nechtěla. Prosím, pomoz mi.“

Strážný ji vytáhl na střechu. Byla plochá s cimbuřimi, která ve skutečnosti ale neměla vliv na obranyschopnost. Do vlasů se jí opřel vítr.

„Ty si myslíš, že ti to uvěřím?“ zeptal se strážný. „Že jsi jen nevinná holčička? Víš, jaké příběhy se o tobě vyprávějí v paláci, paní?“

Angelica jich většinu znala. Pokládala za důležité vědět, co o ní lidé vyprávějí, aby věděla, komu se v budoucnu pomstít.

„Říká se, že jsi marnivá a krutá. Že ničíš lidské životy jen proto, že o tobě někdo promluvil špatným tónem. Že necháváš unášet své soupeřky a necháváš je tetovat jako nechtěné. Myslíš, že si zasloužíš soucit?“

„To jsou jen lži,“ řekla Angelica. „Jsou to jen—“

„Mně je to stejně jedno.“ Přitáhl ji k okraji. „Královna vdova mi dala rozkaz.“

„A co udělá, až ten rozkaz splníš?“ obořila se na něj Angelica. „Myslíš, že tě nechá naživu? Kdyby Šlechtická rada zjistila, že zabila šlechtičnu, sesadila by ji.“

„Muž jen pokrčil rameny. Už jsem pro ni zabíjel.“

Řekl to, jako kdyby o nic nešlo a Angelica si v tu chvíli uvědomila, že skutečně zemře. Ať řekne cokoli, ať zkusí cokoli, tenhle muž ji zavraždí. Z toho, jak se tvářil, se zdálo, že ho to baví.

Tlačil Angelicu k okraji a ona věděla, že za několik okamžiků už bude padat. Z nějakého důvodu v tu chvíli pomyslela na Sebastiana. Nemyslela na něj ale se záští, kterou měla cítit, protože ji opustil. Angelica nechápala, proč se to stalo, když šlo o muže, kterého chtěla získat za manžela jen kvůli upevnění svého postavení, muže, kterého chtěla dostat do postele pomocí uspávacího...

Něco ji napadlo. Byl to zoufalý pokus, ale asi byl čas na dělat zoufalé věci.

„Můžu ti nabídnout něco cennějšího než peníze,“ řekla Angelica. „Něco lepšího.“

Strážný se zasmál, ale přesto se zastavil. „Co by to mělo být?“

Angelica sáhla k opasku a vytáhla balíček šňupacího prášku. Pozvedla ho, jako by šlo o tu nejdražší věc na světě. Strážný ji pustil a zadíval se na balíček. Snažil se pochopit o co jde. Angelica balíček velice pomalu otevřela.

„Co to je?“ obořil se na ni strážný. „Vypadá to jako—“

Angelica prudce vyfoukla vzduch a poslala tak strážnému do tváře oblak prachu. Uskočila stranou a doufala, že se tak strážnému vyhne. Ten se jednou rukou snažil dostat prášek z očí a druhou ji zachytit. Jeho ohromná ruka se jí sevřela kolem paže a oba se nebezpečně přiblížili k okraji střechy.

Angelica netušila, jaký vliv na něj bude mít zklidňující prášek. Kdykoli ho používala ona, zabíral dost rychle, ale obvykle šlo jen o malé dávky. Jaký účinek bude mít tak velká dávka na tak ohromného chlapa? A zapůsobí dostatečně rychle? Angelica cítila, že se zády zapřela o cimbuří. Muž do ní zatlačil a ona uviděla modrou oblohu.

„Zabiju tě!“ zařval strážný a Angelica si uvědomila, že strážný nemluví úplně jasně. Že by ochabl i jeho stisk? Tlačil ji dozadu menší silou?

Už byla nakloněná tak, že viděla zem, na kterou se měla zřítit. Viděla i hemžení slouzcích a šlechticů. Ještě okamžik a zřítí se dolů. Roztříští se na dláždění nádvoří. Rozletí se na kusy jako padající sklenice.

V tu chvíli Angelica ucítla, že strážného stisk povolil. Ne moc, ale dost na to, aby kolem něj proklouzla. Teď stál on zády k volnému prostoru.

„Měl sis vzít peníze,“ řekla a vyrazila kupředu. Narazila do něj vši silou. Strážný zavravoral a pak se po zádech zřítíl dolů. Marně máchal rukama ve vzduchu.

Ne úplně marně. Podařilo se mu rukama chytit Angelicu a ta si uvědomila, že ji táhne přes okraj. Strhl ji s sebou. Vykřikla a pokusila se něčeho zachytit. Prsty zajela do spáry mezi kameny. Ruka jí uklouzla, ale vzápětí narazila na další spáru. Strážný ji naštěstí pustil a když se Angelica podívala dolů, na okamžik se cítila spokojeně. Strážný dopadl na nádvoří. Spokojenost ale vystřídalo zděšení, když jí došlo, že visí na palácové stěně.

Šmátrala po stěně a snažila se najít oporu. Něco pevného, čeho by se mohla zachytit. V jednu chvíli jí sklouzla noha, ale podařilo se jí došlápnout na vytesaný erb. S pobavením si uvědomila, že jde o erb královské rodiny. Kdyby tam nebyl, ona by už byla po smrti.

Měla pocit, jako by jí trvalo celou věčnost, než vyšplhala zpátky na střechu. Svaly ji pálily úsilím. Z nádvoří slyšela výkřiky. Kolem mrtvého strážného se shlukovali lidé. Nepochybně se některý z nich podíval vzhůru a viděl ji, jak šplhá zpátky na střechu. Pak se překulila přes okraj a prudce vydechovala.

„Seber se,“ přikázala si Angelica. „Jestli tu zůstaneš, jsi mrtvá. Seber se.“

Přinutila se vstát a snažila se něco vymyslet. Královna vdova se pokusila ji zabít. Přirozeně by se měla pokusit utéct, protože kdo by se mohl postavit královně? Musela najít cestu z paláce, možná by mohla zamířit do přístavu a za moře. Nebo by mohla proklouznout do města a vyhnout se strážným, kteří po ní budou pátrat. Mohla by se ztratit na venkově. Její rodina byla mocná. Měla přátele, kteří by se mohli ptát ve Šlechtické radě, kteří by—

„Udělal by to, co jim královna nařídí,“ pronesla Angelica polohlasem. Pokud by vůbec něco udělali, bylo by to příliš pomalé a ona by tou dobou už byla jistě po smrti. Mohla jen utéct a doufat, že přežije. Nikdy nebude v bezpečí, nikdy už nebude v centru dění. To se jí vůbec nelíbilo.

Čímž se vrátila k původní otázce: kdo by se mohl postavit královně?

Angelica se pečlivě oprášila, upravila si vlasy a přikývla. Byl to... nebezpečný plán, to ano. Nejspíš to bude nepříjemné, ale byla to ta nejlepší možnost, kterou měla.

Zatímco lidé dole zmatečně křičeli, ona vyrazila pryč ze střechy a zmizela v paláci.

KAPITOLA SEDMÁ

Sebastian už si pomalu začínal přivykat na temnotu, vlhkost, a dokonce i zápach, který panoval v jeho cele. Začínal si zvykat na slabé zurčení vody někde v dálce a zvuky lidí procházejících kolem. To nejspíš nebylo dobré znamení. Byla místa, na která by si člověk nikdy zvyknout neměl.

Cela byla malá – jen několik stop široká a mřížované dveře byly zajištěné pevným zámkem. Rozhodně nešlo o žádné vznešené vězení ve věži, ve kterém občas drželi šlechtice a kde jeho rodina mohla platit za dobré zacházení až do chvíle, kdy mu konečně sťali hlavu. Tohle bylo místo, na které zavírali lidi, aby na ně svět zapomněl.

„A pokud na mě zapomenou,“ zašeptal Sebastian, „získá korunu Rupert.“

O to přece muselo jít. O tom Sebastian nepochyboval. Jestli ho jeho bratr nechal zmizet, jestli se postaral, aby to vypadalo, jako by Sebastian utekl někam pryč, pak se z něj stal následník trůnu. Vzhledem k tomu, že ho rovnou nezabil, možná mu to tak stačilo. Možná, že Sebastiana propustí, jakmile dostane, co chce.

„Nebo si možná jen chce vychutnat moji smrt,“ pronesl Sebastian.

V temnotě teď nikoho neslyšel, i když čas od času sem dolehly hlasy odněkud z dálky. Sebastian předpokládal, že tam dole jsou i další cely. Možná i další vězni. Ať už tam dole bylo kdekoli. Nad tím by se měl zamyslet. Pokud to bylo někde pod palácem, mohlo by se mu podařit přitáhnout pozornost a přivolat pomoc. Pokud to bylo někde ve městě... no, záleželo na tom, kde přesně. Ale i tak by mu mohl někdo pomoci.

Snažil se vzpomenout si na cestu, kterou absolvoval, aby se sem dostal, ale nebylo možné přesně určit, kde je. V paláci určitě ne, uvědomil si. Ani Rupert by nebyl tak arogantní, aby ho uvěznil tam. Jeho bratr byl dost bohatý na to, aby si pořídil jiný dům. Dům pro svoje aférky nebo na špinavou práci.

„Nejspíš na obojí, je to přece Rupert,“ pronesl Sebastian.

„Sklapni,“ ozval se hlas. Z temnoty se vynořila postava. Nevýrazný muž, který pracoval jako jeden z dozorců. Chodil sem jen občas, přinášel nechutnou vodu a zatuchlý chleba. Teď praštil dřevěnou holí do mříží Sebastianovy cely. Sebastian sebou při tom náhlém zvuku trhnul.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.